

ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς τὰς διαβεβαίωσεις τοῦ στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ Χασάν Πασσᾶ ἢ ἀπελευθέρωσίς του ἐγένετο κατὸν ἐπόδον τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως κατὰ τῶν ληστῶν καὶ ἐπομένως ἄνευ πληρωμῆς λύτρων. Ἐὰν ὅμως ἦναι ἀληθὴς ἢ οὐ ἢ διαβεβαίωσις αὕτη τοῦ στρατιωτικοῦ διοικητοῦ ἀγνοοῦμεν. Μόνος αὐτὸς καὶ ἡ συμμορία γινώσκει τοῦτο.

* *

Καθ' ὃν χρόνον ὁ τόπος κατατρώχεται ὑπὸ τῆς ληστείας καὶ τοσοῦτων ἄλλων δεινῶν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ μὴ ἐπιλαθόμεναι τῆς παλαιᾶς αὐτῶν πολιτικῆς τῶν πιέσεων καὶ τοῦ ἐκφοβισμοῦ τῶν χριστιανῶν, ἀναξέουσαι παλαιᾶς πληγᾶς, ἤρξαντο ἐσχάτως νέων καταδιώξεων ἐν Χαλκιδικῇ, τῇ ἐλληνικωτάτῃ ταύτῃ ἐπαρχίᾳ, συνεπεία καταγγελίας δύο κακούργων, κρατουμένων ἐν ταῖς φυλακαῖς Κων(πόλεως καὶ ἐνταῦθα μετακομισθέντων, ὅτι οἱ κάτοικοι ὠρισμένων χωρίων ἦσαν ἔτοιμοι πρὸς ἀποστασίαν ἐν ἔτει 1878 κατὰ τοῦ Σουλτάνου καὶ ὅτι ὅπλα καὶ πολεμοφοδια πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχον κεκρυμμένα ἐν τοῖς χωρίοις των, πρὸς δὲ ὅτι ὑπέθαλλον κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τὴν ληστείαν.

Πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτῶν, μόλις ἐπανελθὼν ἐκ τῆς κατὰ τῶν ληστῶν τῶν ἀπαγαγόντων τὸν Μεχμέτ Πασσᾶν ἐκστρατείας ὁ στρατιωτικὸς Διοικητὴς Χασάν Πασσᾶς μετέβη κατεσκευασμένως μετὰ πολυαριθμοῦ συνοδείας εἰς τὰς κώμας Λειβάδι, Γαλάτιστον καὶ Βάβδον ἐν αἷς συλλαβῶν ἐφυλάκισε τοὺς προκρίτους, ἐσφράγισε τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ σχολεῖα, καὶ αὐτὸν τὸν ἐπίσκοπον Ἀρδαμερίων ἐξέθρισε καὶ ἐν γένει τὸν πανικὸν ἐνέσπειρε τοῖς ἀπλοῖκοις χωρικοῖς, προβάς μέχρις ἀνασκαφῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ὄπλων. Μεθ' ὅλα ταῦτα βέβαιον εἶνε ὅτι οὐδὲν θέλει ἀνακαλυφθῆ διότι οὐδὲν ἐγένετο στασιαστικὸν κατὰ τῶν καθεστῶτων ὡς θέλουσι νὰ πιστεύσωσιν οἱ φιλύποπτοι Τούρκοι. Ὁ μὲν ὅμως ἀγνώστον κατὰ πόσον ἐλαφρύνθη-

σαν τὰ βαλάντια τῶν εὐπορούντων κάπως χωρικῶν τῆς Χαλκιδικῆς.

Πλὴν τῆς καταδιώξεως ταύτης καὶ ἄλλη καταδιώξις ἐνεργεῖται ἐν τοῖς περὶ τὸν Ἄθωνα χωρίοις ὅπου ἀναφανείσα πρὸ τινος ληστοπειρατικῆς συμμορίας ἐγένετο ἀφορμὴ τῶν ἀπηνῶν καταδιώξεων. Καὶ ἐνοχοποιήθησαν πρόκριτοι καὶ ἀπλοῖ ἐργάται, ἔμποροι καὶ τεχνῖται ἀδιακρίτως μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ δύο τρεῖς Ἕλληνες ὑπήκοοι οἴτινες τῇ δραστηρίᾳ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐνταῦθα Γεν. Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἀπηλλάγησαν. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι δυστυχεῖς Ἕλληνες χριστιανοὶ μὴ ἐχόντες ἰσχυρὰν προστασίαν, Κύριος οἶδε, ὁπόσων ἐτῶν εἰρηκτῆ ἀναμένει αὐτοὺς ἐν Κανλῆ-Κουλε ἢ ἐν τῷ Ταρσανᾶ Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅπως ἐννοήσετε μέχρι πόσου φθάνει τὸ φιλύποπτον τῶν Τούρκων σὰς λέγω ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε διορῶσιν ἐπαναστάσεις καὶ ἐπαναστατικὰ κινήματα, ὄνειρεύονται ὅπλα καὶ ἐνεργοῦσιν ἀνασκαφὰς καὶ φοβούμενοι ἀποβιβάσεις ὀπλων καὶ πολεμοφοδίων θέτουσιν εἰς κίνησιν τὰ πολεμικὰ των πλοῖα.

* *

Κατόπιν τῆς καταστάσεως ταύτης, τῆς γενικῆς παραλυσίας τῆς διοικητικῆς μηχανῆς καὶ τῆς ἐλλείψεως πάσης ἀσφαλείας δὲν δικαιούνται ἄρᾳ γε οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν τούτων νὰ ζητήσωσι τὴν ἐφαρμογὴν τῶν μεταρρυθμίσεων τῶν ὑπὸ τῆς Βερολινεῖου Συνθήκης ἐπιβαλλομένων τῇ Τουρκίᾳ; Ἐρωτῶμεν μήπως τὰ Στρατοδικεῖα θὰ ἀντικταστήσωσιν εἰς τὸ μέλλον τὰ τακτικά πολιτικά δικαστήρια; Ἡ ἐπεβλήθησαν καὶ ταῦτα τῇ Τουρκίᾳ ὑπὸ τοῦ Βερολινεῖου Συνεδρίου;

* *

Ὁ Βουλγαρο-ουνίτης ἐπίσκοπος Μλωδινῶφ, ὁ ἄρτι ἐν τῇ ἐν Γαλατᾶ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου χειροτονηθεῖς

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 555)

Υπόκωφος γογγυσμὸς ἐξέφυγε τοῦ στήθους τῆς καὶ ὡσεὶ καθ' ἑαυτὴν ὀμιλοῦσα προσέθεσεν.

— Ὁ Λυκογιάννης θύμα τοῦ πατρός μου! Καὶ ὁ Λυκογιάννης εἶναι ἐξάδελφός μου, καὶ ὁ κ. Λαγγάρδ εἶναι ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ, θεῖος ἡμῶν! Φρικῶδες! φρικῶδες!..

— Λοιπὸν! ἀδελφή μου, εἶπεν ὁ Ραοῦλ, καταλαμβάνεις τώρα ὅτι θέλω ν' ἀποθάνω;

Ἡ νεᾶνις ἀνετινάχθη καὶ ἤγειρεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν.

— Μάλιστα, ἀπήντησε διὰ φωνῆς ὁμοίας τῇ τῶν πνιγόμενων.

Καὶ πελιδνὴ λάμψις διηυλάκωσε τὸ βλέμμα τῆς.

Βραχεῖα ἐπεκράτησε σιωπῆ.

Αἶφνης ἡ Ἐρριέττη ἐκτύπησε τὸ μέτωπον καὶ ἀνέκραξεν.

— Ἴδου λοιπὸν διατί τὴν ἐσπέραν ταύτην μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βαρόνου Δεσιμαῖζ μοι συνεδούλευσαν νὰ φύγω, παρέχοντές με τὰ μέσα..

— Τί! Ἐρριέττη, εἶπεν ὁ Ραοῦλ ἐκπεπληγμένος, ἠδύνασο νὰ φύγῃς τῆς εἰρηκτῆς σου;

— Μάλιστα, εὐκόλως.

— Διατί δὲν ἐπραξας τοῦτο;

— Ἰδέα τις, ἦτις μοι ἐπῆλθε τὴν τελευταίαν στιγμήν μ' ἀνέστειλε.

— Ποία ἰδέα;

— Μία ἰδέα ἐμπνευσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως μείνω ἐνταῦθα καὶ ἀκούσω.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν ὁ θαλαμηπόλος τοῦ βαρόνου ἦλθε καὶ μετ' ἡῶν ἐδῶ. «Δεσποινίς, μοι εἶπεν, ἐὰν θέλητε σήμερον, θ' ἀποδοθῆτε εἰς τὴν μητέρα ὑμῶν. Ἐκ τοῦ μέρους τούτου γνωρίζετε αἱ θύραι εἰς κεκλεισμέναι διὰ κλειδίου καὶ περιπλέον οἱ ἄλλοι ὑπηρεταὶ τοῦ βαρόνου ἐπαγρυπνοῦσιν. Ἄλλ' ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους αἱ δύο θύραι ἐπίσης κεκλεισμέναι ἠνεόχθησαν ὑπ' ἐμοῦ καὶ οὐδεὶς ὑπηρετῆς θὰ εὑρεθῆ, κατὰ τὴν διάβασιν ὑμῶν. Ὅταν θὰ σημάνῃ ἡ δεκάτη ὥρα, ἀνάψατε κηρίον καὶ ἐξέλθετε ἀφ' ἑσῶς. Ἀφοῦ ἀνοίξῃτε τὴν δευτέραν θύραν, θὰ εὑρεθῆτε πρὸ διόδου, ἢν θὰ ἀκολουθήσητε μέχρι τέλους. Τότε θὰ καταβῆτε διὰ κρυφῆς κλίμακος, ὑφ' ἣν θὰ ἴδῃτε μεγάλην θύραν ἡμιανοιγμένην.

Ἡ Ἐρριέττη εἶπεν ἀκόμη.

— Διὰ τῆς θύρας ταύτης, ἦτις ἄγει εἰς στενὴν καὶ σκοτεινὴν ὁδόν, μοι εἶπεν ὁ Λανδρῦ, θὰ ἐξέλθητε τοῦ μεγάρου.

ἐπίσκοπος *Satalā*, δηλαδή πάσης Ξηροκαμπίας, ἐξήλθε μετὰ τοῦ συνεργάτου του πανιερωτάτου Νεΐλου εἰς περιοδείαν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς Μακεδονίας ὅπως συνεχίσῃ τὸ ἔργον τῆς παπικῆς προπαγάνδας, ἤτοι τὸν προσηλυτισμὸν Βουλγάρων ἢ Ἑλλήνων, ὅπερ ἀποκαλοῦσιν ἔργον φιλανθρωπίας καὶ πολιτισμοῦ (!) θεωροῦντες φαίνεται τοὺς ἀτυχεῖς Μακεδόνας ὡς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς ἢ τῆς Πολυνησίας, αὐτοὶ οἱ ἐκ Μακεδονίας ἔλκοντες τὸ γένος. Οἱ πανιερωτάτοι οὗτοι ὑπολογίζουσι τοὺς εἰς τὸν Καθολικισμὸν προσελθόντας μέχρι τοῦδε ἐν τῇ Διοικήσει Θεσσαλονίκης εἰς 100 χιλιάδας, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶνε λίαν ἐξογκωμένος. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἐργάζονται καὶ ἐργάζονται μετὰ ζήσεως καὶ ζήλου πρωτοφανοῦς, ἔχοντες ἐνταῦθα πολλοὺς πρωτοεργούς καὶ συνεργούς, ἐν οἷς διακρίνονται ὁ τῆς ἐνταῦθα Καθολικῆς παροικίας πρόεδρος ἀββᾶς **Bonetti** καὶ τις φανατικώτατος παραγγελιοδόχος **Wesseli** τούνομα, μετατρέψας τὸ ἐμπορικὸν του γραφεῖον εἰς πολιτικὸν πρακτορεῖον. Ἀλληλογραφίαι, ἐκπεμπόμεναι ἐντεῦθεν παρ' αὐτῶν εἰς τὰς γαλλικὰς ἐφημερίδας τῆς Κων/πόλεως καὶ ἰδίως τὴν *Tourkian*, ὡς καὶ εἰς παρισινὰ φύλλα, ἐκθειάζουσι τὸ ἔργον ἐπικαλοῦμεναι τὴν προσοχὴν καὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ Καθολικοῦ κόσμου ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὴν προστασίαν τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως. Ἡδῆ ἢ ἐν Ζεϊτισλῇ, θέσει ἡμίσειαν ὥραν ἀπεχούση ἐντεῦθεν, ἀνεγειρομένη εὐρεῖα οἰκοδομῆ μέλλουσα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σχολὴ καὶ ἱεροσπουδαστήριον πρόχωρεῖ 300,000 δὲ φράγκων ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀββᾶ **Bonetti**. Κληροδοτήματα ἠγγέλθησαν ὅτι ἐκληροδοτήθησαν ὑπὸ δύο γυναικῶν, μιᾶς ἐν Παρισίαις ἐκ 50,000 φρ., καὶ ἑτέρας τινος ἀδελφῆς τοῦ Ἑλέους ἐν Κων/πόλει ἐκ φρ. 7,000. Ὡστε ὡς βλέπετε τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ βαίνει γοργῶς! Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι σπορεῖς τοῦ Θεοῦ Λόγου λογαριάζουσι ἄνευ τοῦ ξενοδόχου. Δὲν ἐσκέφθησαν ὅτι βλάπτουσι μὲν τὸν

Ἑλληνισμὸν διὰ τῆς καταχθονίου ταύτης πολιτικῆς των, χωρὶς οὗτοι νὰ ὠφεληθῶσιν, ὠφελούσι δὲ μεγάλως τὸν Σλαβισμὸν. Διότι εἶνε βέβαιον ὅτι καὶ ἐπίσκοποι καὶ Καθολικοὶ ἢ τῆς ἑλληνο-βουλγαρο-οὐνιτικῆς αἰρέσεως, ὡς ἀποκαλοῦσιν αὐτήν, καὶ προσήλυτοι εἰς πρῶτον ἐκ Βορρᾶ ἄνεμον θέλουσι λακτίσει καὶ Οὐνίαν καὶ Καθολικισμὸν, μένοντες ὡς ἦσαν οἱ προπάτορές των ὀρθόδοξοι ὁπαδοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

* *

Ἡ Α. Ε. ὁ Γενικὸς Διοικητὴς ὅστις ὡς γνωστὸν, ἐτιμήθη πρὸ τινος διὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλοσταύρου τοῦ Σωτῆρος ἐσχάτως ἔλαβε καὶ τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ παρασῆμου τοῦ Σουλθέστρου ἀπονεμηθέντος αὐτῷ ὑπὸ τῆς Α. Α. τοῦ Πάππα καὶ τὴν τοῦ Στέμματος τῆς Ρουμανίας. Ὡστε ὡς βλέπετε δὲν ὑστέρησαν δύο ἀντίπαλοι νὰ μᾶς μιμηθῶσιν. Ἄς ἴδωμεν ἂν θὰ δεχθῆ ἢ Α. Ε. καὶ κανὲν βουλγαρικὸν παράσημον.

* *

Πρὸ τινων ἡμερῶν ναυλογεῖ ἐν τῷ λιμένι μας τὸ τετράιστον καὶ ταχὺ ἀτμόπλοιον τοῦ Ἰταλικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ **Rapido**, ὅπερ ἐπέδειξε τὴν Ἰταλικὴν σημαίαν καὶ τοὺς ὠραίους ναύτας τῆς Ἰταλίας. Πρὸ ἐβδομάδων δ' ἐναυλόχει εἰς τὸν λιμένα μας τὸ γαλλικὸν καταδρομικὸν **Duguay-Truin**, ὁμοιον τῷ ἡμετέρῳ «*Ναυάρχῳ Μιαούλῃ*». Καθὰ δ' ἀναγινώσκομεν εἰς τὰς ρουμουνικὰς ἐφημερίδας καὶ ἡ χερσαία Ρουμανία ἐκπέμπει κατ' αὐτὰς πολεμικὸν πλοῖον εἰς Μεσόγειον φέρον ἐπ' αὐτοῦ τοὺς νέους ἀξιωματικούς τοῦ στολίσχου αὐτῆς, ὅπως ἐπισκεφθῆ τοὺς σημαντικωτέρους λιμένας αὐτῆς. Καὶ ἡμεῖς; Πάντοτε τελευταῖοι, πάντοτε παρ' ἄλλων θὰ διδασκόμεθα τί δεόν νὰ πράξωμεν. Ἴσως δὲν ἐννοοῦσιν οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι ὅποιαν σημασίαν καὶ ὅποιαν ἐπιρροὴν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν δεδουλωμένων ἢ ἐμφάνισις πολεμικοῦ πλοίου Δυνάμεως, πρὸς ἣν ἔχουσιν ἐστραμμένας τὰς ἐλπίδας

Ἐκεῖ ὑπὲρ τῆς τις ἀφωσιωμένοις τῆς κ. βαρόνης θὰ σᾶς περιμεῖνῃ. Θὰ λάβητε αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς ὄχημα σταθμεῦον ἐν τῇ ὁδῷ Ποντιῶ. Θὰ ἐπιβῆτε αὐτῆς καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτὰ θὰ εἴσθε εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς ὑμῶν».

Τοιουτοτρόπως μοι ὠμίλησεν ὁ θαλαμηπόλος, ὅστις, ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, προσηνέχθη πάντοτε πρὸς ἐμὲ πολὺ καλῶς.

Τὴν δεκάτην ὥραν ἐτοίμη νὰ ἐξέλθω ἤναψα τὸ κηροπήγιόν μου καὶ ἠνέφξα εὐκόλως τὰς δύο ὑποδειχθείσας θύρας· ἠκολούθησα τὴν δίοδον καὶ ἔφθασα εἰς τὴν κρυφίαν κλίμακα· ἀλλ' ἐκεῖ, Ραοῦλ, ὁ φόβος μὲ κατέλαβε. Δὲν πιστεύω ὅτι ὁ θαλαμηπόλος εἶναι ἐχθρὸς, εἶμαι ἀπεναντίας πεπεισμένη ὅτι εἶναι φίλος μου· ἐν τούτοις ἐφοβήθη παγίδα καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν εἰρκτὴν μου.

— Ἐρριέττη, ἡ ἀμαζα σὲ περιμένει πιθανῶς ἀκόμη· πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς ἀμέσως.

— Οὐχί, μένω, ἀπήντησεν αὐτῇ μετ' ἀποφάσεως.

— Ἄλλ' ἡ μήτηρ ἡμῶν σὲ περιμένει!

Ἡ Ἐρριέττη ἀνεστένεξε.

— Μάλιστα, μὲ περιμένει, ἀπήντησε θλιβερῶς.

— Ἀναχώρησον, ἀδελφῆ μου, ἀναχώρησον!

— Οὐχί, ἀπήντησεν ἀκόμη, μετὰ τινος ἐξάψεως.

Ἡ φυσιογνωμία αὐτῆς ἀνέλαβεν ἑκφρασιν παράδοξον, ἀπερίγραπτον.

— Ραοῦλ, ὑπέλαβε, σφίγγουσα τοὺς βραχίονας πυρετωδῶς· πρέπει ὡσαύτως ἡ τύχη μου νὰ ἐκπληρωθῆ!

— Θεέ μου, τί θέλεις νὰ εἶπῃς;

— Οὐδὲν, Ραοῦλ, οὐδὲν. Μένω ἐνταῦθα καὶ ἀναμένω.

— Τί περιμένεις;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήντησεν αὐτῇ μετὰ παραφροσύνης.

— Ἐρριέττη, μὲ τρομάζεις!

— Ραοῦλ, δὲν πρέπει νὰ φοβῆσαι ἀπέναντι τοῦ θανάτου!

— Ἄ! μὲ ἀναμιμνήσκεις ὅτι πρέπει νὰ σ' ἀφήσω;

— Ἀληθῶς; εἶπε μετὰ μειδιάματος θλιβεροῦ· ἡ ὥρα πλησιάζει, εἶναι μεσονύκτιον.

— Ὅλίγα λεπτὰ μένουσι... Καὶ θέλω νὰ μένω πλησίον σου, νὰ μὴ σ' ἀφήσω!

— Οὐχί, Ραοῦλ, πρέπει νὰ ἀποχωρισθῶμεν.

— Ἄλλὰ.

— Ὑγίαινε, ἀδελφῆ μου!

— Ὑγίαινε, ἀδελφῆ μου!

Ἐμειναν πρὸς στιγμὴν ἐνηγκαλισμένοι.

— Ὑγίαινε, ἀδελφῆ μου! εἶπεν ὑστατον ὁ Ραοῦλ.

Καὶ ἐξώρμησε τοῦ δωματίου.

— Ὑγίαινε, Ὑγίαινε! ἀνεκραξεν ἡ νεᾶνις γονυπετήσασα.

Ὁ Ραοῦλ εἰσῆλθεν ἐσπευσμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐξέβαλε τὸ ἐπὶ τοῦ ἐσωκαρδίου ἀνηρτημένον ὠρολόγιόν του καὶ ἔθεσε τὸ κόσμημα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἀκόμη δύο λεπτὰ, ἐψιθύρισε.

των. Ὁ περίπλους ἑλληνικῶν πολεμικῶν πλοίων ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς λιμέσιν ἰδέας δι' ἐνταῦθα εἶνε χρησιμώτατος.

Ἄστηρ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΕΝ ΘΡΑΚῃ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Φιλιππούπολις, 20 Αὐγούστου.

Ἐπὶ τοὺς πρόποδας τῆς Ροδόπης, ἐν τῷ μέσῳ κοιλάδος στενῆς, διαρροομένης ὑπὸ ποταμοῦ, κεῖται ὁ Στενήμαχος, πόλις ἀρχαιοτάτη, κατοικηθεῖσα ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἰστιεῶν ἀποίκων τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ κοιλάς, ἐν ἣ ὁ Στενήμαχος κεῖται, εἶνε στενωτάτη, πλὴν μαγευτικῆ.

Ὁ διαρρέων αὐτὴν ποταμὸς ἀκούεται μακρόθεν ἕνεκα τῆς ἀντιστάσεως, ἣν εὐρίσκει, ῥέων ἀνά μέσον τῶν ὄρεων ἀφρόεις καὶ ἠχῆεις.

Πορευόμενός τις πρὸς τὴν πόλιν ταύτην καὶ βλέπων μακρόθεν τὰς καταφύτους τῶν ὄρεων κλιτύας ὑπὸ ἀμπέλων, ἐννοεῖ ὅτι μεταβαίνει εἰς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν πατρίδων τοῦ Βάκχου, ἐνθα πολλαὶ θυσίαι καὶ ἑορταὶ κομίζονται λίαν συχνὰ πρὸς τιμὴν του.

Ὅπου ἂν στραφῇ τις, οὐδὲν ἄλλο βλέπει ἢ ἀμπελώνας. Οἱ οἶνοι τοῦ Στενημάχου εἶνε τῶν ἀρίστων καὶ γενναιοτάτων τῆς Θράκης.

Ἐχει πρὸς τούτοις ἡ πόλις αὕτη καὶ τὴν ἀρχαιολογικὴν τῆς ἀξίαν διότι τῆδε κἀκεῖσε ἀνακαλύπτονται λίθοι ἢ ἐπιγραφαὶ ἀρχαῖαι, τῆς ρωμαϊκῆς ἢ βυζαντινῆς ἐποχῆς.

Πρὸ πάντων ἐπὶ τινος λόφου, πρὸς τὰ νότια τῆς πόλεως κειμένου, σῴζεται πυργίσκος, σχεδὸν ὀλόκληρος Καλὸς ὑπὸ τῶν κατοίκων καλούμενος, λαβῶν ὄλους τοὺς μετασχηματι-

σμούς, οὓς ὑφίστανται τὰ τοιαῦτα κτίρια, ἕνεκα τῆς ὑπερῆχουσας τῶν διαφόρων κατὰ καιροὺς θρησκευμάτων. Διατηροῦνται ἔτι ἐπὶ τῶν τοίχων του εἰκόνες ἀγίων, ὥστε καὶ οὗτος ἀπὸ πύργου καὶ οἰκῆματος πολεμιστῶν αἰμοχαρῶν ἐγένετο ναὸς τῆς Ἀειπαρθένου καὶ οἴκος τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης.

Τοιαῦται αἱ ἀλλοιώσεις τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Πρὸς τὰ νοτιοανατολικά τῆς πόλεως, ἐν ἀποστάσει δύο ὥρων περίπου, κεῖται ἡ Μονὴ τῆς Παναγίας τοῦ Βατσοκόβου, κτισθεῖσα ἐν ἔτει 1084 ἐπὶ Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ, αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου.

Δύο ἀδελφοὶ Ἰβήρες, Γρηγόριος καὶ Ἀπάσιος Πακουριάνοι, ὧν ὁ μὲν σεβαστὸς καὶ μέγας Δομέστικος τῶν Σχολείων, ὁ δὲ μέγας Μάγγιστρος τῆς Ἀνατολῆς, ὄντες ἐν μεγίστῃ τιμῇ παρὰ τῷ εἰρημένῳ βασιλεῖ, ἐκ διαταγῆς τούτου, κατεπολέμησαν τοὺς Πατινάκας, βασιλεῖς τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας, μετὰ τὴν νίκην δὲ παραιτησάμενοι τὴν στρατηγίαν, ἔκτισαν τὴν Μονὴν, πρῶτοι οὗτοι ἐν αὐτῇ μονάσαντες μετὰ τινῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀπομάχων στρατιωτῶν καὶ διὰ πολλῶν καὶ πλουσιῶν ἀναθημάτων προικίσαντες, ὑπαγαγόντες δὲ εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς διὰ βασιλικῶν χρυσοβούλλων πᾶσαν τὴν μεταξὺ Ἐάνθης καὶ Στενημάχου χώραν καὶ ἄλλα τινὰ μέρη ἐν Μακεδονίᾳ, ὡς ἱστορεῖ τὸ ἐν μεμβράνῃ τρίγλωσσον τυπικὸν τῆς Μονῆς ταύτης, γεγραμμένον ἑλληνιστί, ἰβηριστί καὶ ἀρμενιστί.

Ἐψοῦται ἐν τῷ μέσῳ δάσους, ὡς γίγας. Δρυὲς προαιώνιοι, καταθέλωσι τὸν ἑδοιοπύρον διὰ τοῦ ἡδίστου ψιθυρισμοῦ των. Ὁ εἰσερχόμενος ὑπὸ τὴν παχεῖαν αὐτῶν σκιάν, πατῶν τὸ πάντοτε χλοάζον ἔδαφος, ὅπερ οὐδέποτε σχεδὸν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου βλέπουσι, καὶ ἀκούων τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον τῶν δρυῶν, πευκῶν καὶ ἄλλων δένδρων ψιθυρον, καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀόριστου τινὸς αἰσθήματος.

Ἄφεται ὁ νοῦς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα καὶ νομίζει

Οὐδεὶς ἤκουστο πλέον θόρυβος εἰς τὸ μέγαρον. Οἱ ὑπρέται θὰ κατεκλίθησαν καὶ κοιμῶνται.

Ὁ Ραοὺλ ἔλαβε τὸ πιστόλιον, ἔθετο τὸν σωλῆνα μεταξὺ τῶν ὀδόντων καὶ ὀρθὸς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου ἀνέμενεν ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ.

Ἀφοῦ ἐγκατέλειπεν αὐτὸν ὁ υἱὸς του, ὁ βαρόνος ἔμεινε ἀκίνητος, ὡς ὀλότμητος λίθος, τὴν κεφαλὴν ἔχων φλεγομένην, ἐν καταστάσει παντελοῦς ἐκλύσεως. Τοῦτο διήρκεσε τέταρτον τῆς ὥρας.

Πάραυτα δύο φλόγας ἐξέπεμψαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ ὤρμησεν ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου ἐκβάλλων εἶδος μυκηθμοῦ. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν ἠνωρθωμέναι, ἡ συστολὴ τῶν χαρακτηριστικῶν του καθίστων αὐτὸν ἔτι φρικαλεώτερον καὶ πάντων τῶν μυῶν μηχανομένων ἢ συστρεφομένων ἦν ἀπαίσιος.

Ἡ μανία κατελάμβανε αὐτὸν, ἡ σκέψις διέφρευγε καὶ ἦν ἀδύνατον ν' ἀνακτῆσθαι αὐτὴν. Δύσσα ἀγρίου θηρίου ἐνεφαίνετο ἐν τῷ φοβερῷ καὶ παραφόρῳ βλέμματί του.

Περιεστράφη περὶ τὸ δωματίον, τὰς συνεσταλμένας χεῖρας ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου, δι' ὧν ἐπέζεε τὰς φλέβας, ὑπὸ τὰς ὁποίας τὸ αἷμα συνέρρεεν· εἶτα τὰς διηύθυνε ταῦς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ἐκκρεμὲς καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν παρετήρησε τὸν ὥροδείκτην καὶ λεπτοδείκτην.

— ὦ! ὦ! ἡ παραφροσύνη! εἶπεν· οὐχὶ δὲν θέλω νὰ γίνω παράφρων!

Ἄφρονος ρίγος τρόμου κατέλαβεν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος του καὶ ἔρρηξε γέλωτα ὀξύν, παράδοξον, ὅμοιον τῷ κρότῳ σιδήρου ριιζομένου.

— Ἐγὼ ν' ἀποθάνω! νὰ φονεuthῶ ἐγώ! ἀνέκραξε, δὲν βαρύνεσθε; Πιστεύουσι τοῦτο οἱ ἡλίθιοι! . . . Δὲν θέλω ν' ἀποθάνω, θέλω νὰ ζήσω. . . Θέλω νὰ ὑπερασπίσω ἑμαυτὸν, νὰ παλαίσω μάλιστα, ν' ἀντιπαλαίσω μέχρι τέλους! . . . Ἄς τρέμωσιν ὅλοι! νομίζουσι ὅτι με κρατοῦσιν! ἄ! ἄ! ἄ! Πῶς εἶμαι ὑπὸ τὴν διάκρισίν των! ἄ! ἄ! ἄ!

Καὶ ἐκ νέου ἔρρηξε τὸν ὀξύν παράδοξον νευρικὸν γέλωτα.

— Μέλλω νὰ φύγω, ὑπέλαβε, νὰ διέλθω τὸ μεθόριον· εἶμαι ὁ βαρόνος Δεσιμαίτζ· με γνωρίζουσι· πανταχοῦ θὰ εὐρω φίλους. . . Ναί, αὐτὸ, αὐτὸ, νὰ φύγω, νὰ φύγω. . . Δύναμαι, ἔχω χρυσοὺς!

Ἐτρεξεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸ ὁποῖον ἠνέφξεν. Ἐπὶ θηκίου τινὸς ὑπῆρχε δωδεκάς τραπεζιτικῶν γραμματίων καὶ τέσσαρες κύλινδροι χρυσοῦ.

Μετὰ ὀρμῆς καὶ πυρετώδους χειρὸς κατέλαβε τοὺς κύλινδρους, οὓς ἔθεσεν εἰς τὰ θυλάκια τῆς περισκελίδος αὐτοῦ· εἶτα τὰ τραπεζιτικὰ γραμματίαι, τὰ ὁποῖα ἔβαλε, διπλῶν αὐτὰ ἐν τῇ παλάμῃ του, ἐν τῷ πλαγίῳ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἠνωρθώθη ἐκβάλλων ἀγρίαν φωνήν.

(ἀκολουθεῖ)